

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluc, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	 JMS C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	 MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI agilitat i gestió immobiliària Tel. 57 31 36 ULLDECONA
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escolles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/ Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	Oficina Tècnica LO y SA Major, 111 - Telèfon 72 00 48 ULLDECONA
 CLAUDIA LLIBRERIA - PAPERERIA OBJECTES DE REGAL - PREMSA C/ Sant Antoni, 13 - Tel. 72 05 56 ULLDECONA	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Merceria, Perfumeria i Cosmètica Tel. 72 05 81 - ULLDECONA

CENTRE CULTURAL RECREATIU

MARÇ-ABRIL 1995

Preu: 150 Ptes.

NÚM. 77

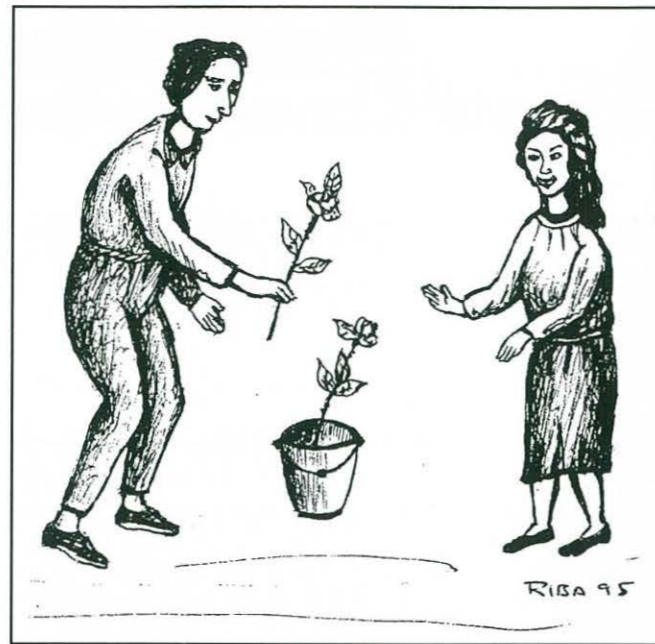

UN PETIT PRESENT — Pàgs. 2-3	VIATGE A ULLDECONA AL 1912 — Pàgs. 4-5-6	DIADA DE SANT JORDI — Pàg. 7	NOVETATS FILATÈLIQUES — Pàgs. 8-9	SECCIÓ DE MUNTANYA — Pàg. 10
---	---	---	--	---

UN PETIT PRESENT

Arri! -li vaig dir a la mula- i ella, sense ganes, va anar carrer amunt. No eren més de dos quarts de set i el sol no havia fet intenció d'aparèixer pel Montsià. Eren dies de març i el cerç solia venir a veure'ns de tant en tant. Algunes olives encara resistien a baixar dels arbres i les uncles dels plegadors ja eren una mica malmeses. Encara que el fred no era massa rigorós jo no abandonava el tapaboques que havia heretat de l'avi. Ell ja no sortia massa de casa. Només esperava que el sol sortís amb força i el dia fos clar i encalmat per anar a seure al banc de la placeta. El banc li havia fet el pare amb una travessa de via i un parell de soques d'olivera. Era un banc prou còmode que es recolzava en una paret de calç que prompte es repintaria. L'alçada del banc havia estat cuidadosament estudiada per a què les cames de l'avi no estiguessin massa doblegades ni pengessin. El pare era molt primmirat en les coses i no feia res sense haver-lo cavil·lat moltes vegades.

Vam arribar al vilar hora i mitja més tard. La mula era prou jove però no era de les corredores. Quan tornàvem a casa gairebé la passaven totes i el pare de vegades es ressentia encara que era un home que tenia molt control sobre les coses i no aixecava mai una paraula pel damunt de l'altra. No era el típic pagès cridaner i malparlat que omplia els camps de queixes i de companyia a la vegada, perquè eren queixes de cor enfora i renecs si més no curiosos, encara que de vegades perdien els estreps i eren els animals els qui rebien, però la majoria d'ells estaven fets al tracte i no es queixaven, almenys públicament.

No havíem enfilat el brocal del tros quan la vaig veure. Era una noia jove de cabells bruns i forts que es deixaven veure tímidament dessota d'un mocador de cap i que esguardava de peu a la vora de la caseta al costat dels seus pares. Venien a plegar amb nosaltres. Eren d'un poble veí i ja havien enllestit les seves olives.

El pare no solia tenir llogats però aquell any la collita era bona i el temps de tancar el molí se'ns venia a sobre, així que va decidir de cercar algú que ens pogués ajudar per acabar a hora. No s'havia de perdre cap oliva perquè l'any és molt llarg i no tot són anyades per a fer comptes.

Tan bon punt vam baixar del carro la mare va anar a cercar la clau a sota d'una pedra del marge i va obrir la caseta, el pare va agafar un parell de manyocs d'herba seca i posant-los a

terra va anar a cercar després quatre branques per encendre el foc. Jo vaig començar a descarregar el carro i un cop enllestida la feina vaig començar a desjunyar; aquell home em va ajudar i en un tres i no res vaig tenir la mula al corral i les eines de plega sota de l'arbre. La mare mentrestant, ajudada d'aquella dona i aquella jove havia enllestit les quatre coses que dúiem i havia tret un poal d'aigua al davant de la caseta i no lluny del foc, que començava a petar de debò. La llenya era prou seca perquè encara no havien arribat les pluges i encendre el foc era feina fàcil fins i tot per a mi que era prou manasses.

Un cop fetes les brases van aparèixer les sardines, les tomates i les salsitxes que juntament amb unes quantes llesques de pa van anar a parar al seu damunt. Era el flaire que t'apetia de debò. Vam enllestir l'esmorzar en un moment i ens vam remullar amb un vinet que estovava el cos. Acabada la menja vam agafar els sacs i els cabassos i vam fer cap a la primera olivera que havíem d'enllestir. Els joves a les foranes -va dir el pare- perquè tenen les cames més bones i no es cansen tant! I ja en teniu a la Montse, que era el nom d'aquella jove, i a mi un per cada banda. Com fèiem les foranes prou grosses ens trobàvem de tant en tant i amb una miradeta aquí i un somriure allà vam agafar confiança prou prompte, potser massa -hagués dit la mare-. Quan la sirena del poble va tocar a dinar, vam deixar el cabàs i les uncles i vam anar cap a la caseta. La mare ja feia estona que hi era; ens havia deixat per anar a enllestir el dinar. Vam netejar-nos les mans abans de seure a taula i els homes ens vam posar a la part més llunyana del foc. El motiu era senzill, eren elles les que cuinaven i tenien així les coses més a mà. Havent dinat, com teníem una estoneta

de descans vam petar la xerrada sobre les olives i vi, que era el tema preferit de conversa per als pagesos. Les dones mentre netejaven una mica els plats i els coberts, enraonaven prou, encara que no sé ben bé de què. La torna a la plega va ser més feixuga, la panxa era més plena i costava doblar-se. Van continuar fent les foranes i trobant-nos sovint i cada estona que passava la mirada era més franca i desvergonyida. Vam tardar massa les hores de la tarda i va arribar l'hora de plegar quan ja no sabíem per on. El sol ja queia més al nord del castell i el capvespre s'allargassava. Vam anar a seure a la soca de l'olivera més propera a la caseta i allí me'n vaig assabentar de les preferències pels balls i de les ganes d'anar-hi. Els pares ni la deixaven i les seves ganes anaven dirigides cap a la diada de Pasqua, dia de trobada i de festeig.

Ella, la Montse, tenia parents a la vila i va venir a passar la Pasqua al poble. No sé si casualment va venir a parar a la nostra colla i ja em teniu a mi vora d'ella, explicant-li els costums i les coses bones d'aquí. Mentre menàvem a la corda jo l'observava i cada cop m'agradava més. Després de dinar vam anar a jeure sota d'un garrofer i d'allí estant observant el Montsià i les nuvolades vaig posar-me tendre com un minyó.

No sabia ben bé el que va passar, però ara estic aquí a la plaça de l'església, esperant que ella surti de missa, tibet com un gínjol. Després anirem a donar un tomb pel carrer Major, i quan ella se'n torni a casa dels parents, entraré a la casa de la veïna, que em té guardada a dintre d'un poal a la vora del brocal del pou una rosa preciosa, que li vaig prendre del jardí d'una senyora tot i escalant la tanca. Potser més avant no caldrà fer de lladregot per fer aquest petit present a la noia que et fa els dies més agradables i la vida més plena.

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

SYSTEMS PARTNER

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

UN VIATGE A L'ULLDECONA DE L'ANY 1912 A TRAVÉS DE TOMÀS ROIG I LLOP

per Francesc Itarte i Vericat

1. INTRODUCCIÓ

Desocupat lector,

Sense jurament em podràs creure, si et dic la sorpresa que vaig tenir ara fa un temps, en obrir un llibre un poc antic, ja que va ser editat allà per la dècada dels anys 70, que portava per títol *Del meu viatge per la vida-Memòries 1902-1931* del qual era autor un tal Tomàs Roig i Llop i editora l'Editorial Pòrtic.

Allò que són les coses, l'autor del llibre que us comento, en aquell moment totalment desconegut per a mi, va resultar que era el pare de Na Montserrat Roig, la popular escriptora desapareguda a la darrereria de l'any 1991.

Pensarà algun lector: "I Bé... i tot això... a què ve?".

Doncs, si continueu amb aquesta lectura i no perdeu el fil, podreu comprovar la singular avidesa i l'interès que va envair-me en aquells moments. N'estic segur que a vosaltres pot passar-vos alguna cosa pareguda.

Tornem al que anàvem! Fullejant aquell llibre, que a simple vista no tenia res de singular, de sobte la meua vista va fixar-se en un nom que encapçalava un dels capítols: "Ulldecona" ...Xeic! ... Què és això? ... Unes memòries d'un senyor desconegut on apareix el nom del nostre poble? ... Això es posa interessant! La vista volia córrer més de pressa del que el meu cap podia assimilar. L'amena, clara i activa fluïdesa de la narració va situar-me per uns moments en una Ulldecona atàvica, ancestral, rural i apassionant, de la qual, segur, hem sentit parlar més d'una vegada als nostres avis, però, que no hem arribat a conèixer. Un cop acabada aquella lectura vaig comprendre el perquè d'aquell capítol sencer dedicat a Ulldecona. Tomàs Roig i Llop era fill d'un ulldeconenc, de la família dels "moranos", i vet aquí que hi dediqué un apartat dels seus records d'infantesa a la població montsianenca. No sé estar-me de retreure aquell apartat dedicat a la nostra vila. Us vull fer partícips de les sensacions despertades en aquell infant de deu anys, Tomàs Roig, "lo morano" durant la visita que va efectuar a casa dels avis paterns durant la dècada dels anys 1910. Vegem-ho!

2. EL TEXT:

"Ulldecona"

«L'any 1912, aprofitant unes vacances escolars, el meu pare proposà a la meua mare d'anar a Ulldecona. Hi

anàrem també nosaltres, més el meu germà Enric, llavors de dos anys. Així coneixerem l'àvia paterna, la Ximeta, com li deien els nou o deu oncles directes o polítics i més d'una trentena de cosins germans, tots molt bona gent. Un d'aquells, Macabeu, atengué anys després les plagues d'un llebrós passavolant i va morir de la malaltia.

El viatge era força llarg i complicat; hi calia anar per uns dies. Agafàrem el tren amb tot de maletes, paquets i dues grosses capsas de barrets de senyora. Vam arribar cap al tard d'un diumenge. L'andana de l'estació era plena de parents. La rebuda va ser entusiasta de debò, semblava una manifestació. Cal pensar que el meu pare, el benjamí d'onze germans, amb una gana insaciable, havia sortit del poble com un bordegàs encara, pagesot, i hi tornava fet tot un senyor de cap a peus. L'àvia fou la primera de besar-nos entre abundoses llàgrimes de tendresa i d'orgull, ambdues coses ben justificades, ja que el fill procedia de la casa Morano, una de les més pobres del poble, al camí de Godall.

Era una velleta d'uns noranta anys, menuda i airosa, vídua ja, que es movia en gestos ràpids, graciosament, amb una vitalitat extraordinària pels seus anys.

El meu pare va tenir un gran èxit, diguem-ne "social", si pensem que venia de jornalers del camp i tornava al poble fet un ciutadà amb carrera de mestre de Primer Ensenyament i bona plaça de l'Estat, obtinguda per oposició i amb els estudis cursats mentre feia de barber, com el famós doctor Corachan i d'altres; de primer a Tortosa, després a Tarragona i finalment a Barcelona, on havia afaitat i fet la "coleta" a toreros de fama com Frascuelo i Lagartijo, que posaven a la fonda El Jardín, tocant a la plaça del Pi, en un barberia del carrer del Cardenal Cassanyes.

Els dies que passàrem a Ulldecona foren deliciosos, singularment amb motiu de les excursions amb carro, tirat per un mul esperitat, alt com una catedral i conduït per un parent petit com un cigró, el "Tio Xarpeta"; una d'aquelles excursions fou a l'ermita de la Verge de la Pietat, acomboiats per tota la parentela, sempre engrescada i entre repics de castanyoles. Entre les cosines hi havia dues germanes anomenades Ramona i Teresa, la primera mística, molt bonica, i la segona sempre enriallada, una mica homenet, i ballant amb un gran vol de faldilles damunt les taules. La Ramona es casà i ha tingut nombrosos fills; la Teresa fou superiora d'un convent de monges de clausura.

Encara em sembla que sento els refilets de l'ermitana, una dona grassa i vistosa, blanca com una magnòlia, cantant

amb una veu molt afinada els "Goigs", en castellà, que encara s'hi deuen cantar, sota la tonada:

"Y en ti sólo se halla el Puerto,
Virgen de la Piedad pura!".

I reveig les Cases d'Alcanar, poble on ens cruspírem imponents llagostinades; i el concert frenètic, a trenc d'alba, dels galls, el cant dels quals, deien, que jo sabia imitar força bé, des del gallet tremoladís al gall d'esperons. Hi vam romandre dos dies; el segon, em vaig escapar, sense dir res als de la casa, amb el goig de l'ocell de gàbia ciutadà que trobava la llibertat. I vaig passar unes hores amb el capità i els mariners d'un pailebot que carregava garrofes. Vaig menjar i beure amb ells. Allò va ésser la glòria. Ja em creia un personatge de Jules Verne! Vaig tornar a casa en fosquejar, que la van passar molt negra en creure'm ofegat, embriac de quitrà, de vinassa i de fortor de garrofa. Aquesta fortor encara la sento barrejada de melangia. A les Cases vaig aprendre una manera original d'anar amb bicicleta: muntar-ne una des del capdamunt d'un carrer, de fort pendent, al llarg del qual hom venia el peix, ho vaig tirar tot enlaire per acabar per saltar per damunt de la bicicleta i caure de cap a mar. Aquesta anècdota sempre va fer riure la meua mare, potser la única vegada que la vaig veure riure de gust.

Abans de tornar a Girona, els familiars organitzaren una festa de comiat; menjàrem l'arròs amb conill i carbassons, en unes cassoles grosses que espargien una oloreta plena d'optimisme, regat d'un bon vinet i, després, els saborosos còcs i les típiques magdalenes.

A les acaballes de l'àpat, hi hagué jota valenciana. L'àvia Ximeta se m'acostà, per ésser el més gran dels seus néts forasters, i ella amb unes castanyoles i jo amb unes altres, que em posà als dits inhàbils, començarem a giravoltar bo i animant-me a fer-ho al ritme de l'abrivat repiqueig, es pot dir que només dansava ella, ja que a mi tot allò m'aturava per la novetat, pujat com era a Girona a l'aire de les cobles de sardanes.

En acabar el ball; l'àvia em va dir, amb els ulls lluints de joia: "Ai!, estic més cansada...!" I hauria caigut a terra si no l'haguessin aguantada i allitada cuita-corrents.

Només va viure uns minuts, després d'aquella eufòrica ballada. Va morir somrient, sense dir ni un mot, felicíssima, bo i assenyalant amb una mà l'estampa de la Verge de la Pietat del capçal del seu llit.

A l'entrada de la casa, s'hi instal·là un rotlle de ploraneres, totes endolades, amb un vel que els cobria el rostre. I vinga sospirar i gemegar, entre crits histèrics a honor de la morta. De tant en tant, una d'aquestes, la més alta i grossa, amb un senyal enèrgic del cap les feia callar, per tornar-hi una mica més tard, sota el nou senyal d'aquella i amb una renovada empena.

Va durar temps que, a Girona, encara semblava sentir aquell estrany coral. Sobretot quan des del campanar de la seu s'escampava per damunt de la ciutat i dins les llars la veu espessa i trista, en les llargues hores d'hivern, de la "Brandamorts", que em feia més present la mort d'un germà meu, morenet d'ulls vius, enjogassat i molt intel·ligent, que havíem perdut feia uns dos anys...».

3. L'AUTOR:

Tomàs Roig i Llop, fill d'ulldeconenc de la família dels "moranos", nasqué a Barcelona l'any 1902, va passar la

seua infantesa i l'adolescència a Girona per a passar a Barcelona l'any 1916, on hi cursà la carrera de Lleis. Va exercir d'advocat ininterrompudament des del 1923. Ben aviat el seu nom fou conegut en el camp literari a través de les seues novel·letes i els seus contes, de les millors revistes catalanes i prestigiosos concursos en els quals va obtenir distincions ben destacades, com els premis "Narcís Oller" dels Jocs Florals de Barcelona (1935), "Abad Escarré" (1969) amb la primera part de les seues Memòries, d'on forma part aquest capítol dedicat a Ulldecona que acabem de veure, i "Víctor Català" (1973) dels Jocs Florals de la Llengua Catalana de Guadalajara (Mèxic) i Mèxic capital respectivament; el premi de prosa del VI Concurs Literari "Ciutat de Terrassa" (1974); a més de biografies, entre d'altres, de Josep Maria Folch i Torres i Prudenci Bertrana.

Entre les seues obres, també celebrades, cal remarcar la novel·la. La noia de bronze i també els tres volums de Siluetes Epigramàtiques, en els quals desfilen prop de tres-cents personatges de la nostra terra.

La prosa de Roig i Llop reflecteix vivament a l'autor tal com era: cordial, natural, sensible, somiador, expansiu, amistós, tolerant i enamorat dels seus records. Roig i Llop fa vibrar el lector amb la seua característica vehemència habitual, no solament pel que ell sent i pensa, sinó també pel que veu al seu entorn: figures nombroses, paisatges multicolors i fets històrics tan aviat dramàtics com divertits del nostre país, sempre, però, contant en un bon ordre mental que contribueix a donar amenitat, claredat i activa fluïdesa a la seva prosa.

La seua filla, la coneguda escriptora Montserrat Roig, desapareguda a la darrereria de 1991, aconseguiria en el món de les lletres, fins i tot, més renom i més fama que el seu propi pare.

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel. i Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

4.- NOTES FINALS:

Després d'una lectura entretinguda del text que acabem de veure, òbviament, cadascú n'haurà extret les seues pròpies conclusions. Per la nostra part, només volem aportar unes brevíssimes notes o reflexions finals per tal de recalcar allò que a nosaltres ens ha despertat un cert interès. Concretament ens ha cridat l'atenció:

1.- Hem vist com la família dels "moranos" va tenir onze fills. Afegirem que per aquelles dates eren força habituals a Uldecona les famílies amb més de vuit fills, ja es considerava "oficialment" com a nombrosa.

2.- El fill de la "tia Ximeta" va cursar els estudis de mestre de Primer ensenyament mentre feia de barber. L'ofici de barber ha estat sens dubte un dels més característics d'Uldecona durant els darrers cent anys. Encara avui hi ha barbers i perruquers en actiu, fills d'Uldecona, escampats per tota la geografia nacional (Canàries, Barcelona, Sant Carles de la Ràpita, Vinaròs...). Quants soldats de lleva del nostre poble ens expliquen de la bona "mili" que van passar-se fent de barbers?. Avui dia sembla que els falduts hem substituït aquella preferència a l'hora de triar ofici pel de mestre d'escola o pel d'empleat de banca i estalvi. Feu sinó un recompte i veureu la gran quantitat d'aquests darrers que us en sortiran.

3.- La devoció popular a la Verge de la Pietat i els gojos en castellà continuen amb la mateixa força de sempre.

4.- Les tradicionals escapades a prendre el bany al Marjal, a les Cases d'Alcanar, també es mantenen inalterables, si bé ara, amb els automòbils, els viatges són d'un dia

mentre que en aquell temps, amb el carro i el matxo, un sol dia era massa just.

5.- El popular arròs amb conill que encara menjem en celebracions i festivitats continua mantenint-se viu. El que desconeixem era el fet d'afegir-hi carabassons com a ingredient. Devia ser popular això del carabassó a l'arròs? No n'hem localitzat cap referència.

6.- El fet d'utilitzar les castanyoles com a element folklòric durant el ball de la típica jota és una cosa que no havíem sentit a dir mai fins al moment. Desconeixem si podia ser costum només d'aquella família o bé era un costum generalitzat. Esperem que algun estudiós del tema algun dia ens pugui explicar alguna cosa sobre això.

7.- El fet d'assistir als enterraments "les ploraneres, totes endolades, amb un vel que els cobria el rostre. I vinga sospirar i gemegar, entre crits histèrics en honor de la morta" era un costum que ja coneixem per tradició oral i segons sembla no era solament costum a la localitat, sinó que també es feia en altres indrets.

I ja per concloure m'agradaria ressaltar que amb aquest article que acabeu de llegir, només pretenem recopilar i divulgar una bibliografia existent en la qual la nostra vila apareix com a referent. Si amb aquesta lectura, per uns instants heu pogut reviuire tota una forma de vida, uns costums locals ja desapareguts i unes tradicions populars de començament de segle i, per tant, ja història, ens donarem per satisfets. Serveixi, per tant, aquest article com una simple referència del text en qüestió amb l'objecte de treure a la llum unes pàgines que permaneixien fins ara ignorades per a la majoria de convilatans.

Diada de Sant Jordi

La darrera diada de Sant Jordi, a més de les acostumades parades de llibres i roses, vam voler afegir-nos a les tradicionals representacions, que es fan arreu de Catalunya, de la gesta que en els seus temps va realitzar aquest sant, amb la típica obra "Sant Jordi mata l'aranya".

Portàvem ja molts dies assajant, molt de treball en un decorat i, fins i tot l'Ajuntament ens va muntar un gran escenari per a representar l'obra, tal i com mana la tradició, al bell mig de la plaça de l'Església. Arribat ja, el gran dia, ens vam posar mans a l'obra de bon matí, la pluja ens amenaçava però, conduïts pel nostre entusiasme, un grapat de gent amb esperit col.laborador munçaren el decorat i tot el que calia per donar un bon espectacle. Però, un cop tot muntat i arreglat, es va posar a ploure, i no va parar.

La representació a la plaça es va fer impossible amb aquell aiguat i, fins i tot el decorat, se'n va anar tot en orris, però no ens vam desanimar.

Tot i que l'esperit estava com paper mullat, vam decidir fer igualment la representació, i en el marc improvisat de la Casa de Cultura, sense decorat, ni so, comptant amb les ganes dels nostres joves actors i actrius, vam complir amb la tasca que teníem empresa, com així ho demostra la fotografia que il.lustra aquest reportatge.

Volem agrair, des d'aquestes pàgines, des de l'Ajuntament, que ens van muntar l'escenari, fins a l'ajut de la gent que van treballar en el decorat, la seva instal.lació, i posterior desmuntatge mullant-se sota la pluja.

També cal dir que tenim una colla de joves actrius i actors entusiastes que es mereixen tot el suport que els puguem donar; en ells està el futur del Teatre a Uldecona i, per part del Centre Cultural i Recreatiu, seguirem treballant perquè així sigui.

La família Roig i Llop, dels "moranos" d'Uldecona, retratada l'any 1913. El fill gran, Tomàs (a l'esquerra de la fotografia) és l'autor del llibre que hem tractat i va ser el pare de la coneguda escriptora Montserrat Roig, desapareguda a la darrereria de 1991.

CAJA DE MADRID

CAJA D'ESTALVIS

Mesos MARÇ/ABRIL

DÍA DEL SELLO

Fecha de emisión: 9 de Marzo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Calcografía.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 30 pesetas.
 Efectos en pliego: 50.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: Ilimitada.

TREN TALGO

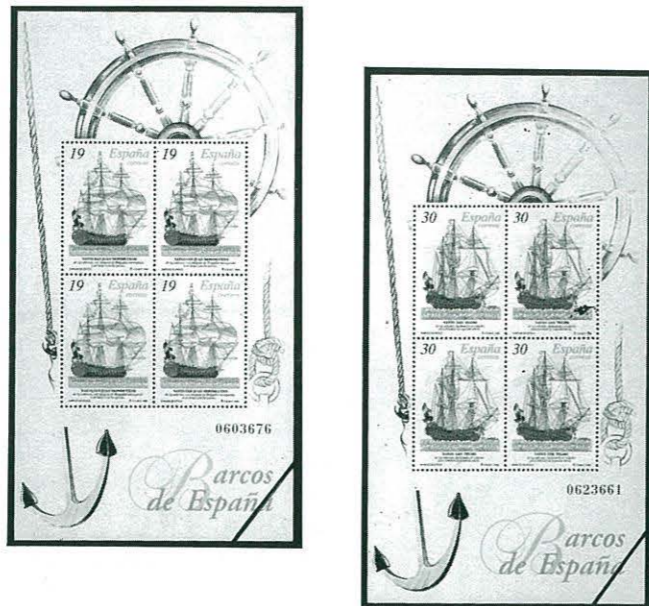
Fecha de emisión: 17 de Marzo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valores postales: 30 y 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 50.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 10 millones para el de 30 pesetas y 2,5 millones para el de 60 pesetas.

AÑO EUROPEO CONSERVACION DE LA NATURALEZA

Fecha de emisión: 6 de Abril de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4. Valor postal: 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 50. Formato: 28,8 x 40,9 mm.
 Tirada: 2,5 millones.

BARCOS DE EPOCA

Fecha de emisión: 7 de Abril de 1995.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset
 Papel: Estucado engomado mate y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valores postales: 19 y 30 pesetas.
 Formato de la hoja-bloque: 87 x 164 mm.
 Formato del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Tirada: 1,5 millones.

AÑO JUBILAR LEBANIEGO

Fecha de emisión: 21 de Abril de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado, fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valores postales: 30 y 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 2,5 millones.

LITERATURA ESPAÑOLA

Fecha de emisión: 27 de Abril de 1995.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset (19 ptas.) y calcografía (30 ptas.)
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Valores postales: 19 y 30 pesetas.
 Formato sello: 40,9 x 28,8 mm. y 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Efectos en pliego: 50.
 Tirada: 2,5 millones (19 ptas.) y 10 millones (30 ptas.)

JOSE MARTI

Fecha de emisión: 28 de Abril de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 50.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 2,5 millones.

ANDORRA Any Europeu de la conservació de la natura.

Fecha de emisión: 23 de Marzo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valores postales: 30 y 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 24.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 550 mil.

Aquesta foto es va fer a la plaça Catalunya de Barcelona amb la gent que va anar el dia 1 d'abril a l'excursió que va organitzar el C.C.R. per veure el Cinema IMAX i l'obra de teatre "Tot'lo amor meu" de Dagoll Dagom

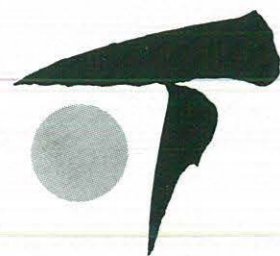
----- Secció de muntanya -----

Ara que s'acosta el bon temps i ja ens agrada sortir a estirar les cames, aquesta secció està organitzant una sortida per al mes de juny (possiblement el dia 18), encara no se sap segur on s'anirà, pareix que s'apunten dues possibilitats, una és anar a Matarredona i l'altra fer un "safari" pel riu Sénia.

A aquells que els pugui interessar se'ls comunica que el proper dia 9 de juny (divendres) a les deu de la nit hi haurà una reunió al local del CCR on es podrà decidir entre tots els assistents on es pot anar i la data definitiva d'aquesta sortida. Si us cal més informació adreceu-vos a Rafel García o Paco Lavega. ANIMEU-VOS!!.

A les obres que actualment s'estan realitzant a l'església del Castell i els seus voltants, sembla que s'han trobat unes restes arqueològiques molt importants.

Caixa Tarragona

RECTIFICACIÓ DELS MEMBRES QUE FORMEN PART DE LA JUNTA DIRECTIVA D'AQUEST ANY:

President: Josep A. Lázaro Puente
Sots-Presidenta: Mª Cinta Caballer Meseguer
Tresorera: Nati Ausensi Guimerà
• **Secretària:** Núria Ausensi Estellé
Sots-Secretària: Isabel Bobes Castell

SECCIÓ FILATÈLICA

Josep Lluís Cabañas Vidal
Mª Cinta Caballer Meseguer

SECCIÓ DE MUNTANYA

Francesc Lavega Serra
• Rafel García Juan
Josep Mª Alzamora Sanz

SECCIÓ DE COSTUMS I TRADICIONS

Enriqueta Sales Ferré
Mª Jesús Pastor Rebullida
Dolors Borràs Galindo
Montse Salvatella Martínez
• Anna Ausensi Estellé

SECCIÓ DE TEATRE

Joan J. Sans Forcadell
Núria Ausensi Estellé
Mª José Royo Miralles
Ramón Vidal Arbona
Mª Assumpció Gavaldà Pla

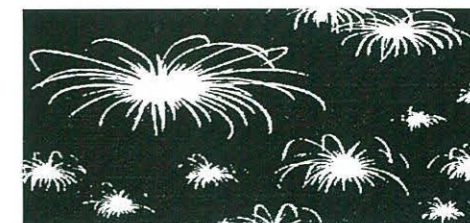
3a Setmana de Cultura Catalana

Actes organitzats pel CCR:

- **Dia 27 de maig:** A les 22.30 hores, al Teatre Municipal representació de l'obra: "BELLAMOR" pel Grup "Planer" de Santa Bàrbara.

- **Dia 4 de juny:** A les 18,30 hores, al Teatre Municipal FESTIVAL INFANTIL.

R E C O R D E U

El dia 23 de juny es farà la típica foguera de Sant Joan.

Es necessitarà coses per cremar. Guardeu-les i ja s'anunciarà uns dies abans on es farà la foguera perquè les puguessiu portar.

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
I DE LA
GENERALITAT DE CATALUNYA

DIRECTOR:

Josep M. Alzamora Sanz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Jaume Coll Arnau
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA.
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 72 05 81 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1227 - 1982

Imprimeix: gràfiques montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)